

jeg ikke, at en saadan Antagelse er begrundet ved, hvad jeg har udtalt.

Mundt: Det har naturligvis aldeles ikke kunnet været min Tanke, at den ærede Minister skulde drage den Rigsdagens Ret i Tvivl, som med tydelige Ord er udtalt i Grundloven; men naar her er en Meningsforskiel om Brugen af Ordet Decharge, saa er det afgjort, at endskjøndt der ingeniude deri ligger noget aldeles klart Begreb, lægger dog den ærede Minister Noget ind deri, hvorved man vilde komme til at tillægge Rigsdagen en større Ret, end den, som Ministeren mener, der tilkommer Rigsdagen, hvorimod paa den anden Side den ærede Ordfører og de Medlemmer af Thinget — som jeg antager ere de fleste — der holde paa dette Udtryk, gjøre det, fordi de mene derved nærmere og bestemtere at betegne Beskaffenheden af den Ret, som ifølge Grundloven tilkommer Rigsdagen med Hensyn til Regnskabet.

Ordføveren: Da vi nu staae ved Slutningen af denne hele Sag, turde det dog endnu være det rette Øieblik til at minde om den Forhandling, hvormed samme begyndte. Den gik ingenlunde ud paa at drøfte det Spørgsmaal, om Regnskabet skulde tilsendes Revisorerne, om Revisorerne skulde tilstille Rigsdagen det, om Rigsdagen derom skulde fatte Beslutning; Alt det er jo nemlig Noget, der staaer med rene, tørre Ord i Grundloven; men derimod være vi desværre i den Nødvendighed at maatte drøfte det Spørgsmaal, hvad disse Beslutninger havde at betyde, og det vil være i de ærede Medlemmers Grindring, at et af de Alternativer, hvilke Udvalget i sin, som jeg troer, logisk correcte Udvikling havde opstillet som mulige, men hvis Mulighed den dog troede at burde forkaste, var, at de skulde betyde slet Ingenting. Naar vi nu see tilbage paa den hele Forhandling, er det idetmindste mig, der ialtsald, drevet af Nøden, har tænkt ligesaa meget over disse Gjensande, som nogen Anden; endnu ikke klart, om dog ikke dette til Syvende og Sidst maatte blive Resultatet. Thi, naar der er foreslaaet enkelte Bestemmelser, saasom, at dette eller hiint skal tages til Indtægt, eller Sligt, da er det gjort gjeldende, at disse, der altsaa staae paa det mere

regnskabsmæssige Standpunkt, ingen Betydning have, men kun vilde staae en saadan, dersom de kunde indvirke paa Finantsministerens Overbeviisning, saa at han gjorde det, ikke fordi det var vedtaget af Rigsdagen, men fordi han selv fandt det rigtigt, saa at altsaa Rigsdagen virkelig, uagtet at jeg aldrig i mit Liv har draget i Tvivl, at en Minister vil være tilgjængelig for Grunde, Argumenter o. s. v., vil staae aldeles i samme Tilfælde som enhver privat Mand, der mundtligt eller skriftligt maatte komme til at udvikle sine Anskuelse for Ministeren, idet nemlig, naar det lykkes ham at vinde Ministerens Bisid for denne Anskuelse, vilde denne blive fulgt, ikke, fordi han havde proponeret det, men fordi Ministeren fandt det rigtigt. Og, naar vi dernæst gaae over til det, hvor Beslutningen uegtelig har sin store juridiske Gyldighed, om vi end ikke i et eneste af alle disse Punkter ere komne i det Tilfælde at tage en saadan Beslutning, nemlig at decretere til Ansvar, da er det jo enhver klart, at det ialtsald kun er Folkethinget, der kan gibe dette Ansvar sin rette Betydning, da kun det har at decretere Action. Det forekommer mig altsaa virkelig, at vi vilde ikke blot, som den sidste ærede Taler rigtigt bemærkede, ikke sætte vor Mening igjennem, men ligefrem vilde frasælde den, dersom vi her lode Slutningsindstillingen falde, der netop paa den allerhøfligste Maade siger, at vi ikke ville gjøre Ansvaret gjeldende, udtaler det, som dog ene og alene skulde gibe denne hele Beslutnings Gyldighed, nemlig, at det er en endelig Afgjorelse af Sagen og ikke blot en Taler om Sagen uden nogen som helst Retsvirkning, og det er altsaa ganske vist, at det staaer endnu kun som Rigsdagens Paastand, og at det altsaa vil beroe paa den fremtidige Udvikling, i hvilken Udstrækning den kommer til Gyldighed, hvorimod den ærede Taler uden Tvivl har Ret i, at vi ved at frasælde Indstillingen forsaavidt gjøre noget Endeligt, som Paastanden, naar den engang er frasalden, ikke let med nogen Nyttelighen vil kunne reises.

Finantsministeren: Ja, naar den ærede Ordfører, der har tænkt saa meget over denne Sag, endnu fastholder den Opsættelse,